

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XVII. ročník
číslo 4/2019

Kríže, ktorými je posiatá naša cesta životom,
nás spájajú s Ježišom v tajomstve Jeho ukrižovania.

sv. Ján Evdés

Sírimo za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Profilová informácia z pohľadu človeka do prázdneho Kristovho hrobu

strana 3

Týka sa nás

Čisté srdce bez pokrytectva

strana 4-5

Zaujalo nás

Kvetná nedeľa - vernosť povolaniu

strana 6-7

Jasaj v nádeji, Boh ťa miluje ako otec a matka

strana 8

Zamyslenie

Zamyslenie sestry Daniely nad Veľkým piatom

strana 9

Týka sa nás

Kristus vstal z mŕtvych!

strana 10-11

Farská kronika

od 24.1. do 27.3.2019

Do nášho cirkevného spoločenstva sa sviatosťou krstu začlenili:

Oliver Miroslav Forro
Lucia Šramková
Tomáš Krajčík
Viktória Chrenková
Nela Adamkovičová
Alexander Kuka
Samuel Markovič
Matej Benca
Marek Ďatelinka
Nataly Horváthová
Jakub Ján Medek
Eliška Gašparovichová
Richard Šimánek
Šarlote Šutorová
Dorota Tomová
Violeta Hunková

S nádejou na večný život sme odprevadili:

Stanislav Koprda, 74 r.
Anna Halmová, 70 r.
Ivan Kyselica, 77 r.
Emília Vrabelová, 77 r.
Mária Macháliková, 75 r.
Irena Kublendová, 99 r.
Emil Klapal, 79 r.

Veľkonočný vinš

Nech skutočnosť zmŕtvychvstania Krista Pána prenikne do našich životov, aby sme naplnení mocou lásky našli Kristov pokoj, radosť a svedčili, že On je živý! Prajeme Vám milostiplné sviatočné chvíle a veľkonočná nádej nech je nespochybniteľná v každej chvíli Vášho života!

Zo srdca vyprosuje redakcia Pútnika.

Liturgický kalendár

7.4. - 5. pôstna nedeľa
14.4. - Kvetná nedeľa
18.4. - Zelený štvrtok
19.4. - Veľký piatok
20.4. - Biela sobota
21.4. - Veľkonočná nedeľa
27.4. - 2. veľkonočná nedeľa - Nedeľa Božieho milosrdenstva

Profilová informácia z pohľadu človeka do prázdneho Kristovho hrobu

Ľudský pohľad do hrobu, ktorý je po ukrižovaní Ježiša a Jeho smrti na kríži..., **ktorý je prázdny** hrobom, našu myseľ vedie k rozpakom. Rozmýšľame a pýtame sa, čo s tým, keď hrob je prázdny? Kategórie civilného jazyka jasne hovoria, že s tým nie je potrebné robiť nič. Kategórie jazyka evanjelia a jazyka Kristovej cirkvi však hovoria o **Ježišom z mŕtvychvstání**, ktoré má pretvoriť naše životy... Teda prázdny hrobom a vzkriesením Ježiša Krista premáhame smrť a svet.

Asi tak, ako to poznáme napríklad z podnetu, keď nám evanjelium hovorí, že „...*nebudete súdení, bude vám odpustené, dostanete v miere natlačenej a vrchovatej...*“ A my vtedy pod vplyvom tohto podnetu myslíme na odmenu, ktorú dostaneme, ak my nebudeme súdiť, ak my budeme

odpúšťať a ak my budeme vedieť dávať. Zabúdame však na to, že takéto milosrdné jednanie a štedrosť nebeského Otca už dávno predchádzajú to naše nesúdiť, odpúšťať a dávať. Boh Otec je taký a otázka, ktorá sa tu rieši, nie je v našej odmene, ale v našom prijatí. Teda, či vieme to prijať a potvrdzovať naším dávaním, odpúšťaním, nesúdením, lebo Boh Otec je taký...

Najdôležitejšia profilová informácia z prázdneho hrobu po smrti Ježiša Krista na kríži a vzkriesení je, že smrť je premožená a život v milosrdnom odpúšťaní, nezištnom dávaní a nesúdení je naším - **potvrdzujem a prijímam Otcovu lásku.**

V radostnej modlitbe z Kristovho daru za vás i za seba

Vladimír Farkaš

Kázeň pátra Cantalamessu: Čisté srdce bez pokrytectva

„Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha“ (Mt 5,8) - tak znie názov pôstnej meditácie pápežského kazateľa, kapucínskeho pátra Raniera Cantalamessu, ktorú predniesol v Kaplnke Redemptoris Mater vo Vatikáne. Zameral sa v nej na problém pokrytectva a zároveň na jednoduchosť ako cnosť, s ktorou môžeme nad touto duchovnou chorobou zvíťaziť.

pôvod v divadelnom jazyku, vysvetlil pápežský kazateľ. Jeho súčasťou je, keď „slovám a vonkajším postojom nezodpovedá dôverná realita pocitov. To, čo je na tvári, nie je tým, čo je v srdci.“ Takže pokrytec robí zo svojho života akési „divadlo, v ktorom recituje pre publikum, nasadzuje si masku.“

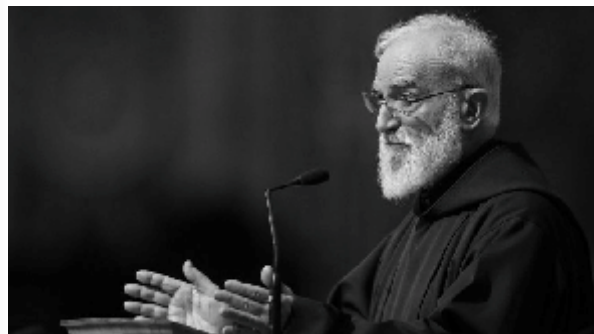
Cesta von z pokrytectva

Keď sa pokrytectvo stane chronickým, prejaví sa v dvojitom živote. Ide o nebezpečný stav pre dušu, z ktorého je veľmi ťažké vyjsť, upozornil páter Cantalamessa. Pripomenul, ako ostro Ježiš tento stav pomenoval obrazom obielených hrobov (Mt 23,27-28).

Jednou z foriem pokrytectva je i dvojitánosť či neúprimnosť, hovoriť do očí jedno a za chrbtom druhé. Z pokrytectva sa človek musí aktívne vyslobodzovať, a to tým, že pracuje na tom, aby si ho na sebe všimol. „Najťažším skutkom pokrytectva je skrývať vlastné pokrytectvo,“ upozornil pápežský kazateľ a od popisu prejavov pokrytectva prešiel k radám na jeho prekonávanie.

Lož voči Bohu

Pokrytectvo je klamstvom, degraduje Boha, dáva ho na druhé miesto, pričom na to prvé zasadzuje

Ako vysvetlil pápežský kazateľ, čistota, o ktorej hovorí spomínané blahoslavenstvo, má v Biblii mnoho významov. Evanjelium kladie dôraz najmä na dve oblasti: úmysly a konanie: „Čistote úmyslov sa protiví pokrytectvo, čistote mravov sa protiví zneužívanie sexuality.“

Čistota úmyslov

Páter Cantalamessa svoju meditáciu zameral práve na čistotu úmyslov. K víťazstvu nad pokrytectvom patrí z väčšej miery jeho rozpoznanie v našom konaní, čo bolo cieľom meditácie pôstneho cyklu. Slovo pokrytectvo má

stvorenia, pohľad verejnosti, upozornil pôstny kazateľ, pričom dodal, že „*pestovať svoj vonkajší dojem viac než srdce automaticky znamená dávať väčšiu dôležitosť človeku než Bohu:*

Pokrytectvo je v podstate nedostatkom viery, istou formou modlárstva, keďže stavia stvorenia na miesto Stvoriteľa. (...) Pokrytectvu tiež chýba láska k blížnemu, pretože má tendenciu zredukovať druhých na obdivovateľov. Neuznáva v nich im vlastnú dôstojnosť, ale vidí ich len vo funkcii vlastného obrazu. Ako čísla obecenstva, nič viac.“

Zbraňou proti pokušeniam k pokrytectvu je sústavné, každodenné korigovanie úmyslov. Proti tendencii ukazovať vykonané dobro treba bojovať konaním dobra v skrytosti.

Pestovať jednoduchosť

Božie slovo nielenže odsudzuje pokrytectvo, ale nás pobáda, aby sme pestovali protichodnú cnosť - jednoduchosť, uviedol páter Cantalamessa.

Kristus nazýva pokrytectvo „kvasom farizejov“ (Lk 12,1), pretože kvas bol pre Židov symbolom korupcie, skazenosti, nekvasený chlieb zas symbolom čistoty, novosti a integrity. Pôst nás vyzýva zbaviť sa všetkého, čo je v nás staré a skazené, aby sme sa stali „novým cestom“ a boli čistí, transparentní.

Ako hovorí sv. Augustín i sv. Tomáš Akvinský, jednoduchosť je vlastnosťou Boha. Boh je čistá jednoduchosť, «nič mu nebolo pridané, nič sa mu nemôže odňať» (Sir 42,21). My naopak

dosahujeme čistotu jedine očisťovaním, tým, že niečo z nás odstránime, ako napríklad zlo z našich skutkov (porov. Iz 1,16), povedal páter Cantalamessa.

Najkrajšia trofej na duchovnej ceste

„Akákoľvek činnosť, aj keď maličká, ak je vykonaná s čistým a jednoduchým úmyslom, robí nás „obrazom a podobou Boha“. Čistý a jednoduchý úmysel zbiera rozptýlené sily duše, pripravuje ducha a zjednocuje ho s Bohom. Ona je základom, cieľom a okrasou všetkých cností. Smerujúc jedine k Bohu a súdiac veci vo vzťahu k nemu, jednoduchosť odpudzuje a premáha pretváрку, pokrytectvo a každú dvojtvárnosť...“

„Jednoduchosť je jednou z najobtiažnejších a najkrajších trofejí na duchovnej ceste. Jednoduchosť je vlastná tomu, kto bol očistený skutočným pokáním, pretože je ovocím totálneho odpútania sa od seba a nezištnej lásky ku Kristovi. Dosahujeme ju kúsok po kúsku, bez toho, aby sme zmalomyselneli z našich pádov, ale s pevným odhodlaním hľadať Boha pre neho samotného a nie pre nás samých.“

Zuzana Klimanová - Vatikán
prevzaté www.vaticannews.va

Kvetná nedeľa - vernosť povolaniu

Vo Veľkom týždni svätá Cirkev slávi tajomstvá spásy, ktoré uskutočnil Kristus v posledných dňoch svojho života, počnúc jeho mesiášskym vstupom do Jeruzalema. Veľký týždeň sa začína Kvetnou nedeľou, čiže Nedeľou utrpenia Pána, v ktorej sa spája predzvesť kráľovského triumfu Krista so zvesťou o jeho umučení. Spomienka na Pánov vstup do Jeruzalema sa odpradáva koná slávnostnou procesiou (sprievodom), ktorou veriaci slávia túto udalosť, pričom napodobňujú zvolania a gestá hebrejských

však spomienka na procesiu Kvetnej nedele nebola len povrchná a zameraná len na vonkajšok, skúsme sa zamyslieť nad jej duchovným posolstvom, ktoré nám ponúka.

Ježišovmu slávnostnému vstupu do Jeruzalema predchádzala dôkladná príprava. Najprv tridsať rokov žije v skrytosti ako obyčajný človek a poslúcha Jozefa a Máriu. Uprostred modlitby, práce a bežných každodenných vzťahov s blíznymi sa vzmáha v múdrosti a obľube u Boha a ľudí. Bezprostredne pred svojim verejným vystúpením na štyridsať dní odchádza na púšť vybojovať v ľudskej prirodzenosti víťazstvo nad trojitým pokušením. Potom tri roky verejne vystupuje ako pravý *rabbi*, učiteľ Božej múdrosti. Tu sa stretá s obdivom i pohrdaním, láskou i nenávisťou. Aj na zákerne pripravené otázky odpovedá s láskou a odzbrojujúcou múdrosťou, pred ktorou sa úprimný človek s pokorou pokloní. Nazýva veci pravým menom, čo nie je pre každého práve najpohodlnejšie. Odmietá kompromisy na účet pravdy alebo lásky.

Ježiš si neprišiel budovať kariéru. Nezískava si prívržencov nejakými lacnými populistickými rečami. No Pokušiteľ sa vracia a skúša naňho novú taktiku. Okolo Ježiša sú aj takí, čo ho osobitne obdivujú až natoľko, že by si ho chceli privatizovať. Sú schopní zmocniť sa ho a hoci aj proti jeho vôli urobiť ho kráľom. No Ježiš to neprijíma. Vie, že kráľovský titul mu môže udeliť iba jeho Otec, keď príde jeho hodina. Vďaka svojej vernosti Otcovmu plánu spásy a poslušnosti jeho vôli zostáva v plnej jednote božskej Trojice a preto má stále múdrosť Ducha Svätého. A tak... Keď prišla chvíľa podľa Otcovej vôle, neváha vstúpiť do Jeruzalema kráľovsky slávnostne, ba dokonca s poctami, ktoré patria výlučne

ZAÚJALO NÁS

detí, ktoré vyšli Pánovi v ústrety a nadšene volali: „Hosanna“. Veriaci nesú v procesii požehnané palmové ratolesti alebo ratolesti iných stromov. Tie potom uchovávajú doma, aby im pripomínali Kristovo víťazstvo, ktoré slávili procesiou (porov. Direktórium 2003, str. 159-160).

Z účasti na liturgickom slávení Kvetnej nedele nám mnohým okrem spevu či prednesu Pašii zostáva hlboko v pamäti slávnostný sprievod s požehnanými ratolesťami. Kto mal možnosť vidieť takýto sprievod v Jeruzaleme alebo v Ríme, určite si ho zachová v pamäti ako silný zážitok. Aby

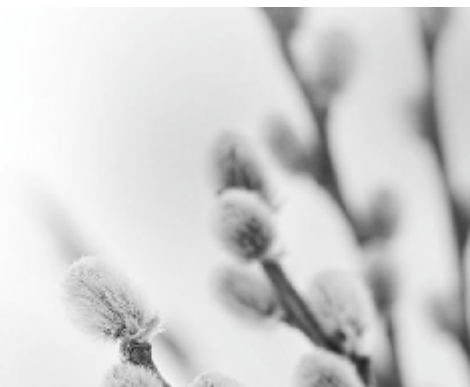
Bohu. Dôkazom toho je aj obhajoba tých, ktorí volajú: *Hosanna synovi Dávidovmu!*

Slávnostný vstup do Jeruzalema Ježiš prežíval - ľudsky povedané - so zmiešanými pocitmi. Na jednej strane je tu jasajúci zástup, ktorý ho oslavuje a dúfa, že sa už konečne ujme politickej moci a obnoví zašlú slávu izraelského kráľovstva. Na druhej strane Ježiš dobre vie, v čom je jeho pravé poslanie: prichádza položiť svoj život ako výkupné za spásu ľudí. Tento zástup bude bolestne sklamaný... No len potom bude môcť hľadiť na skutočnosť aj iným - Božím pohľadom. Len keď Ježiš verne splní úlohu Vykupiteľa, bude môcť byť správne uctievaný - ako kráľ ľudských srdiec.

Ako sa táto úvaha o Ježišovi môže účinne a užitočne prejavíť v živote nás kresťanov, aby sme nezostali len Ježišovými fanúšikmi a teoretickými nasledovateľmi?

Aj my máme pred sebou svoj vstup do Jeruzalema. Toto mesto je totiž symbolom nebeskej vlasti, ku ktorej smerujeme. Vstup každého z nás môže byť skutočne kráľovský, ak sa naň pripravíme podľa Kristovho príkladu. Tak ako on, aj my sme povolání uprostred modlitby, práce a bežného života s blížnymi upevňovať sa vo vernosti a poslušnosti Božej vôli. Aj my máme počas svojho pozemského života možnosť odskúšať si pevnosť nášho vzťahu k Bohu v rozmanitých pokušeniach na púšti, ktorú si vytvoríme v duši ako priestor na duchovnú obnovu, kde sa sústredíme na podstatné hodnoty života. Posilnení týmto duchovným tréningom budeme potom schopní zostať v Bohu aj uprostred rušného sveta a múdro v ňom žiť. Boží Duch

nám bude pomáhať, aby sme správne rozoznávali pravdu a lož, pravú lásku a pokrytectvo vo svojom vlastnom živote i u iných. Bude zobúdzat naše svedomie v nebezpečenstve otupenosti, aby sme boli schopní pravdivého pohľadu do svojej duše a pravej nápravy života. Jasne nás bude vystríhať pred nebezpečenstvom upadnutia do omylu nadradenosti nad inými ľuďmi a aj vtedy, keby si nás chcel niekto „privatizovať“ prílišným obdivom či chválou kvôli vlastným záujmom a nebral do úvahy, že Boh má s nami svoje plány. No rovnako jasne a pevne ako Ježiša nás bude Duch Svätý posilňovať, aby sme boli verní povolaniu, ktoré máme od Boha. Aj keď plnením tohto poslania

ZAÚJALO NÁS

možno sklameme tých, čo nás chceli vidieť v nejakej inej pozícii či úlohe. Ak však budeme skutočne verne hľadať a naplňovať Boží plán vo svojom živote, postupne naučíme seba i svojich blížnych hľadiť na život oveľa plnším - Božím pohľadom. Takto nasledujúci Krista si najlepšie uctíme svojho Vykupiteľa a Kráľa. Spolu s ním budeme môcť slávnostne vstúpiť do nebeského Jeruzalema a mať plnú účasť na ovoci Božieho prísľubu: *Buď verný až do smrti a dám ti veniec života (Zjv 2,10).*

S. Lieskovský
zdroj: www.blumental.sk

Jasaj v nádeji, Boh ťa miluje ako otec a matka

„Pristúpiť ku sviatosti zmierenia nie je ako ísť do čistiarne, aby sa odstránila špina, ale znamená to prijať láskyplné objatie Pána.“ Túto myšlienku predniesol v homílii pápež František, v ktorej hovorí o vernosti Boha.

Boh je verný, nezabúda na nás - toto nás podnecuje k jasanu v nádeji. Stojac na prahu Veľkého týždňa nám Cirkev dáva uvažovať nad vernou láskou Boha, pripomenul pápež. «Pán večne pamätá na svoju zmluvu», opakuje sa v dnešnom responzóriovom žalme a aj prvé liturgické čítanie z Knihy Genezis (14,3-9) prináša príbeh o Božej zmluve s Abrahámom. O zmluve, ktorá bude v dejinách ľudu predĺžená, a to aj napriek hriechom a modlárstvu.

Pán prechováva „hlbinnú lásku“, ktorá nedá zabudnúť. Na lepšiu ilustráciu pápež spomenul, že v Argentíne sa na Deň matiek mamám venuje svetlomodrá nezabudka, ktorú nazývajú doslovne „nezabudni na mňa“, a podobne aj pre zosnulé mamy, ale vo fialovom odtieni:

„Toto je láska Boha, je ako láska mamy. Boh na nás nezabudne. Nemôže, je verný svojej zmluve. Toto nám dáva istotu. O sebe môžeme povedať: „Nuž, môj život je dosť nepekný... Som v tejto ťažkosti, som hriešnik, hriešnica...“ - On na teba nezabúda, lebo prechováva túto hlbokú lásku, a je otcom a matkou.“

Ide teda o vernosť, ktorá vedie k

radosti, uviedol pápež František. Tak ako u Abraháma, naša radosť je jasaním v nádeji, lebo každý z nás vie o svojej nevernosti, avšak Boh verným je, uviedol ďalej Petrov nástupca a poukázal aj na skúsenosť kajúceho lotra.

„Verný Boh nemôže zaprieť sám seba, nemôže zaprieť nás, nemôže zaprieť svoju lásku, nemôže zaprieť svoj ľud, nemôže zapierať, lebo nás miluje. Toto je vernosť Boha. Keď pristúpime k sviatosti zmierenia, prosím vás, nezmýšľajme o tom, akoby sme išli do čistiarne odstrániť špinu. To nie. Ideme prijať láskyplné objatie tohto verného Boha, ktorý na nás vždy čaká. A to vždy.“

Svätý Otec sa v homílii pristavil aj pri dnešnom čítaní z Evanjelia podľa Jána (8,51-59), v ktorom sa hovorí, že učitelia zákona zdvihli kamene s úmyslom hodiť ich do Ježiša. Skaly vzali za účelom usmrtenia, aby „zatienili pravdu o Zmŕtvychvstaní“. Na záver sa pápež vrátil k centrálnej myšlienke homílie:

„On je verný, On ma pozná, On ma miluje. Nikdy ma nenechá osamote. Vede ma za ruku. Čo môžem chcieť? Čo viac? Čo mám robiť? Jasaj v nádeji. Jasaj v nádeji, lebo Pán ťa miluje ako otec a ako matka.“

prevzaté z vaticannews.va

Zamyslenie sestry Daniely nad Veľkým piatkom

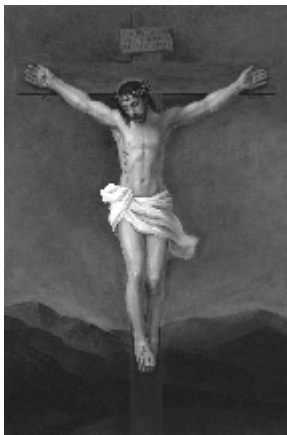
Zdrav buď, kríž, nádej jediná!
V posvätnom čase mučenia
nábožným milosť rozmnožuj,
zdvihni tých, čo vstať nemôžu.
(Hymnus LH v pôstnom období)

Kríž, nádej jediná! Už dvetisíc rokov je pre kresťanov Kristov kríž nádejou. Jeden piatok v dejinách ľudstva nesie prívlastok „Veľký“, a práve s týmto Veľkým piatkom je spojený symbol kresťanov, kríž. Veľký piatok je deň umučenia nášho Pána Ježiša Krista - Božieho Syna. Udalosti tohto dňa opisujú všetci štyria evanjelisti: Mt 27,1- 60; Mk 15, 1- 47; Lk 22, 66-23, 56; Jn 18,28-19,42.

Sú to udalosti, kde Ježiša, ktorého v predchádzajúci deň večer zajali vojaci v Getsemanskej záhrade, uväznili ho, predvádzajú ho pred veľradu, pred Piláta, pred Herodesa; kde sa vojaci na Ježišov účet zabávajú tak, že ho mučia, ponižujú a vysmieľajú sa mu. Udalosti, kde dav ľudí rozhodne v prospech vraha Barabáša a v neprospech Ježiša, kde si Pilát umýva ruky a rozhodne UKRÍŽOVAŤ NEVINNÉHO. Udalosti, kde Ježiš vláči kríž ulicami Jeruzalema až na Kalváriu a tam zomiera potupnou smrťou na kríži. A potom ho pochovávajú. A hrob zavalia kameňom. A myslia, že je koniec!

Sú to udalosti známe už tisícročia. Ale čo sa naozaj stalo v ten povestný Veľký piatok? Pred nami stoja protagonisti veľkopiatkovej udalosti: Ježiš - Boh a človek. Človek, to sú

všetci tí, ktorí sa v ten deň s Ježišom stretali: veľrada, Pilát, Barabáš, vojaci, všetci tí, čo tam stáli a dívali sa... A to sme aj my, ktorí poznáme Ježiša, modlíme sa k nemu a prijímame ho. Človek, ktorý tu vystupuje s mocou a tú chce namieriť proti Bohu, ktorý tu pred ním stojí bezmocne. Aký tragický omyl prežíva človek, ak si v tejto chvíli myslí, že má moc, moc, ktorou rozhodne ukrižovať a usmrtiť Boha!

„UKRÍŽUJ!“ - tak žiada a koná človek.

Ale: **„Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“** Jn 3, 16

Boh znova potvrdzuje, že láska je tou najväčšou mocou, nie nenávisť, pomsta a zloba, ktoré sú v hlavnej úlohe veľkopiatkovej drámy na Kalvárii. Láska, ktorou Boh dáva človeku milosť, aby žil. No aj na

Veľký piatok, a stáva sa to aj dnes, že sa opäť opakuje pokus ako kedysi na začiatku, keď si človek naivne namýšľa, že je ako Boh a že má všetko vo svojich rukách. Človek nikdy nebude ako Boh. Nevie tak milovať ako Boh. Boh dáva za človeka život, vylieva svoju krv, aby človek konečne pri pohľade na kríž prestal pochybovať, že je Bohom milovaný a chce pre človeka jedine dobro. Ježiš to potvrdzuje skôr, ako bol pribitý na kríž:

„A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe.“ Jn 12, 32

Sr. Daniela OP, zdroj: dominikani.sk

Kristus vstal z mŕtvych!

Dnes oslavujeme Pánovo zmŕtvychvstanie. O vzkriesení zvykneme väčšinou meditovať a kázať len vo vzťahu k nám. Hovoríme o jeho dôkazoch a dôsledkoch vo vzťahu k nám. Popríklad povieme, že vzkriesenie je pečatou hodnovernosti od Boha Otca.

To, že Kristus zomrel za svoju pravdu, je svedectvom toho, že bol presvedčený o tom, že má pravdu, ale to, že vstal z mŕtvych, je potvrdením z Božej strany, že skutočne mal pravdu. Božie Slovo nám tvrdí, že vzkriesenie nie je len obyčajným faktom, slúžiacim ako „bezpečný dôkaz“ pravosti Ježiša, nie je tiež predovšetkým dôkazom pravdy alebo moci, ani nie je predovšetkým počiatkom cirkvi a nového stvorenia. To všetko prichádza ako dôsledok, ako ovocie. Vzkriesenie sa nesmie zužovať na čisto verejný, vonkajší fakt, ktorý sa týka dejín alebo cirkvi, akoby snád Boh Otec Ježiša vzkriesil len kvôli týmto skutočnostiam, a nie pre neho samého.

P. Raniero Cantalamessa pravdivo tvrdí, že vzkriesenie je predovšetkým aktom nesmiernej nežnosti, s ktorou Boh Otec v Duchu Svätom svojím všemohúcim slovom budí Ježiša, Syna človeka, zo smrti. Ježiš, ktorý je pravý Boh, ale súčasne skutočný a pravý človek, je ako človek budený Božím slovom, ktoré je živé a účinné. Sv. Pavol na začiatku listu Rimanom hovorí, že Syn, ktorý telom pochádza z rodu Dávidovho, bol Duchom Svätým vo svojom zmŕtvychvstanií uvedený do moci Božieho Syna. (porov. Rim 1,1-4) Teda vzkriesenie je predovšetkým aktom nesmiernej nehy, s ktorou Otec v Duchu Svätom svojím všemohúcim slovom budí svojho Syna zo smrti po jeho nesmiernom utrpení a ustanovuje ho Pánom. Ak tu užívame slovo Pán, máme na

mysli to, čo toto slovo u Židov znamenalo. Vieme, že bolo náhradou za Božie meno, ktoré z preveľkej úcty voči Bohu nevyslovovali. Ježiš aj ako človek je po svojom Vzkriesení zbožštený. Vzkriesenie je aktom Najsvätejšej Trojice. Je to samotný vrchol Božieho konania v dejinách, najväčší dôvod jeho slávy. Od tohto okamžiku bude Boh známy ako „Ten, ktorý vzkriesil z mŕtvych Ježiša Krista“ (2 Kor 4,14; Gal 1,1; Kol 2,12).

Vzkriesenie je predovšetkým darom Otca jeho vyvolenému Synovi, v ktorom našiel zaľúbenie; je opätovným objatím po krutom „rozdelení“ križa, činom nesmiernej nežnosti Otca. Je akýmsi Božím výkrikom, ako to naznačuje prorok Izaiáš 42,14. „*Bol príliš dlho ticho, mlčal, premáhal sa, ale teraz kričí*“. Ježišovo vzkriesenie je výkrikom, ktorým Boh prerušil svoje „mlčanie“.

Sv. Peter vo svojom liste hovorí: „*Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás vo svojom veľkom milosrdenstve vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej...*“ Prvý Petrov list dáva do zvláštnej súvislosti so vzkriesením Pána práve čnosť nádeje. Vzkriesením Ježiša nám nedal Otec len „bezpečný dôkaz“ o sebe, ale aj „živú nádej“. Kresťanská nádej sa narodila na Veľkú noc. Evanjeliá zaznamenali mnoho výrokov o viere a o láske, ale o nádeji ani jeden. Zato v učení apoštolov po veľkonočných udalostiach dochádza doslova k akejsi explózii nádeje ako pojmu, ale aj k jej prežívaniu a nádej si vydobýva postavenie jednej zo základných súčastí kresťanského života, spolu s vierou a láskou. (1 Kor 13,13)

Môžeme hovoriť najmenej o dvoch

dôvodoch nádeje. Prvým je skutočnosť, že Boh vzkriesil Krista pre naše ospravedlnenie. V Kristovom vzkriesení Boh ničí korunný dôkaz, corpus delicti nášho hriechu. Zjavuje nám lásku, ktorá je tak mocná, že môže zničiť naše hriechy aj s ich dôsledkami, ak robíme pokánie. Zjavuje nám lásku, ktorá má moc oživiť tých, ktorých zahubil náš hriech, ktorá má moc vzkriesiť potratené deti, alebo vyhynuté druhy rastlín a zvierat, ktoré človek svojou nerozumnosťou zničil a stále ničí.

Druhým dôvodom nádeje je, že Kristus svojím zmŕtvychvstaním otvoril možnosť života s Bohom po smrti. Ako to vyjadrujeme v každej sv. omši: „*očakávame splnenie blaženej nádeje...*“ To, čo starozákonní spravodliví mohli vidieť len akoby z diaľky a po čom túžili, po ustavičnom prebývaní s Bohom, pretože byť s Bohom je vrchol radosti, to sa teraz v Kristovi naplnilo. Prelomil hrozný múr smrti a týmto prielomom ho teraz všetci môžu nasledovať. V ňom sa človek dostal až na nebesia a on je Cesta, Pravda i Život. Naša Cesta, Pravda aj o nás, a náš Život.

Môžeme otvoriť svoje srdce živej nádeji prameniacej z Kristovho vzkriesenia a môžeme sa vystaviť jej obnovujúcemu dychu. Sv. Peter tento stav nazýva „*znovuzrodením*“. Práve rodiaca sa nádej

viedla apoštolov k tomu, že radostne ohlasovali „*Vstal z mŕtvych!*“ Cirkev sa rodí z nádeje a pokiaľ si prajeme nový rozmer viery, ktorá by znovu dobyla svet pre Krista, musí sa znovu v nás oživiť táto nádej, bez nej to nejde.

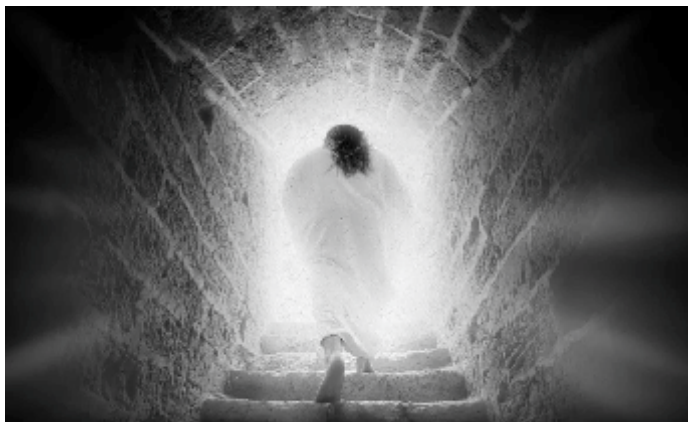
Najobľúbenejší svätec ruského národa, ktorý je uznávaný za svätého aj zo strany Katolíckej cirkvi, sv. Serafim Sarovský, strávil celú desiatku rokov v lese v mlčaní. Neprehovoril ani na svojho rehoľného spolubrata, ktorý mu raz za čas nosieval nejakú stravu. Nakoniec na Boží pokyn toto svoje mlčanie ukončil. A začali k nemu prichádzať mnohí ľudia. Čím ďalej početnejším návštevníkom vychádzal v ústrety so slovami: „*Potešenie moje, Kristus vstal z mŕtvych!*“

Len vtedy môžeme človeka nazvať potešením, keď vnímame jeho úžasnú budúcnosť, „vzkriesenie spolu s Kristom“. Otvorme dnes svoje srdce vzkriesenému Pánovi, aby nás mohol pretvoriť svojím osláveným bytím skrze Eucharistiu.

P. Bernardín Šmid, OFM, krátené
spracované podľa

P. Raniera Cantalamessu:
„Život pod vládou Kristovou“
s niekoľkými postrehmi autora

www.frantiskani.sk

Pôstne obdobie v živote kresťanských seniorov

Popolcovou stredou sme vstúpili do pôstneho obdobia. Do obdobia odriekania, pôstu, modlitby a konania dobrých skutkov. Do obdobia, keď sa viac ako inokedy sústreďíme na obdobie Veľkej noci, keď náš Spasiteľ podstúpil ťažkú krížovú cestu, ukrižovanie, ale aj slávne zmŕtvychvstanie, ktorým nám otvoril cestu do nebeskej vlasti. Skôr, ako sme vstúpili do tohto pôstneho obdobia sme v rámci nášho klubu v utorok 26.2.2019 usporiadali malé fašiangové posedenie v reštaurácii Maják na ukončenie fašiangového obdobia a čas zábav. I keď prežívame pôstny čas, predsa len do budúceho obdobia pripravujeme naplnenie jednotlivých bodov nášho programu, ktorý sme schválili na výročnom členskom zhromaždení. Zaoberáme sa prípravou 5. ročníka bežeckých pretekov, ktorý prebehne v sobotu 11.5.2019. Na sviatok sv. Cyrila a Metoda 5.7.2019 zasa pripravujeme 1. ročník Kolieskoiády, keďže v minulom roku sme pripravili nultý ročník. Aj v ďalších číslach Pútnika sa o Kolieskoiáde dozviete potrebné záležitosti. Pripravujeme trojdňový zájazd na východné Slovensko, kde dve noci prespíme v rodnom meste nášho pána dekana, v Snine. Od pondelka 29.4. do 1.5.2019 pripravujeme duchovnú obnovu hlavne pre našich členov u sestričiek, keď prednášateľom bude náš pán kaplán. Na tretiu pôstnu nedeľu sme sa v kostolíku pomodlili krížovú cestu a ak Pán Boh dá, na Kvetnú nedeľu pôjdeme si spolu

vykonať krížovú cestu na našu kalváriu. V tomto pôstnom období Pán Boh povolal do večnosti našu členku pani Žofiu Valenteje, ktorú sme odprevadili do večnosti v piatok 22.3.2019 na cintoríne v Hornej Vsi a v miestnom kostolíku vdp. Miroslav Hlaváčik za ňu odslúžil sv. omšu. Nech ju Pán prijme do svojho náručia! Aj popri svojich povinnostiach spojené s programom nášho klubu chceme pokračovať vo svojich predsavzatiach, ktoré sme si dali na začiatku pôstneho obdobia. Počúvať sa navzájom, pomáhať si, potláčať hnev a vzdávať sa neláskavých rečí. Sústrediť sa na dobré vlastnosti svojich blížnych a menej si všímať tie zlé. Nevzdávať sa pri plnení svojich povinností a pamätať: my a všetko okolo nás je v Božích rukách. Vzdajme sa počas pôstu zbytočného nakupovania, zbytočného šomrania a sťažovania sa na osud či na ľudí okolo nás. Pri našej dobrej snahe, vôli, či už v telesnej, alebo duchovnej oblasti, iste nám bude na pomoci náš milostivý Pán Ježiš, ktorý sa sám postil v útrobach púšte. V mene svojom aj v mene členov nášho klubu prajem všetkým Vám, milé sestry a bratia, aj našim duchovným otcom, aby sme spolu v pokore zvládli zostávajúce dni tohto pôstneho obdobia a verím, že nás v našom snažení Pán Boh neopustí a pomôže nám pri naplňaní našich pôstnych predsavzatí. Tak nám Pán Boh pomáhaj!

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov
Partizánske - mesto

Utrpenie Pána

Vďaka Ti, môj Ježišu Kriste, že si predpovedal svoju smrť, pri Poslednej večeri si premenil chlieb a odvtedy nám podávaš telo i krv svoju! Vďaka Ti, môj Ježišu, ktorý si sa potil krvou v Getsemanskej záhrade, a predsa si dokonal naše vykúpenie. Vďaka Ti, môj Ježišu, za posmech v purpure korunovaný trnami za naše hriechy a všetky *bludy*. Vďaka Ti, môj Ježišu, zmáčaný na kríži za ľud nevďačný, ktorý Ťa súdi. Vďaka Ti, môj Ježišu, za ukrutné bolesti, hlavu si sklonil a ducha odovzdal do rúk Boha, svojho Otca. Odvtedy ideš s nami a ja chcem z celého srdca Ťa milovať, Tebe dôverovať a naveky Ťa zveľebovať za všetko, čo si nám dal a stále dávaš a nikdy nás samých nenechávaš. Buď zveľebený naveky!

Eva Č.

Na prekonanie životných púští treba hľadiet' na kríž

V ťažkých chvíľach, keď máme smutné srdce, alebo sme unavení cestou života, treba hľadiet' na kríž a nie šomrať proti Bohu, lebo tak si otravujeme dušu. Svätý Otec v nej vychádzal z prvého liturgického čítania z Knihy Numeri (21,4-9), ktoré rozpráva o reptaní chabnúceho izraelského ľudu na púšti a o následnom útoku hadov. Ľud mal hlad, na čo Boh odpovedal zoslaním manny a prepelíc, mal smäd a Boh im dal vodu. Avšak, keď už boli Izraeliti neďaleko zasľúbenej zeme, prejavili pochybovačnosť, lebo prieskumníci, ktorých tam Mojžiš vyslal, priniesli správy o tom, že zem je síce bohatá na ovocie a zver, avšak obýva ju vysoký a mocný ľud, ktorý je dobre vyzbrojený. Mali strach z toho, že ich pozabijajú. A tak vyslovovali dôvody, prečo je nebezpečné tam ísť. *„Hľadeli na vlastnú silu a zabudli na moc Pána, ktorý ich vyslobodil z otroctva trvajúceho 400 rokov,”* vysvetlil pápež.

V podstate „ľud nevedel znášať cestu“ - tak, ako keď ľudia začnú „život nasledovania Pána, aby boli blízko pri Pánovi“, no v istom momente sa im zdá, že skúšky ich prevyšujú. Je to ten čas života, keď si hovoríme: „A dost! Zastavím sa a vrátim sa späť“. A s clivotou myslíme na minulosť: „koľko mäsa, koľko cibule, koľko dobrých vecí sme tam jedávali“. Pápež však pozýva hľadiet' na zaujatosť tejto takzvanej

„chorej pamäte“, tejto zdeformovanej nostalgie, pretože to v skutočnosti bola hostina otroctva, keď boli ešte otrokmi v Egypte.

„Toto sú ilúzie, ktoré prináša diabol. Dáva ti vidieť peknú stránku vecí, ktorú si zanechal, od ktorej si sa odvrátil, a to vo chvíli bezútešnosti na ceste, keď si ešte nedošiel k Pánovmu prisľubu. Cesta pôstnym obdobím je tak trochu taká. Áno, môžeme tak zmýšľať. Alebo môžeme brať život ako čas pôstu: vždy sú tu skúšky a útechy od Pána, je tu manna, je tu voda, je tu vtáctvo, ktoré nám dáva potravu... no, tamto jedlo bolo oveľa lepšie. Nezabudni však, že si ho jedol za stolom otroctva!”

Ako zdôraznil pápež František, táto skúsenosť sa prihodí nám všetkým vtedy, keď chceme nasledovať Pána, no sme už unavení. Najhoršie je však to, že ľud reptal proti Bohu a „ohovárať Boha znamená otráviť si dušu“. Možno si niekto myslí, že Boh mu nepomáha, alebo že je tu priveľa skúšok. Pociťuje „depresívne či otrávené srdce“. No tie hady, o ktorých hovorí dnešné prvé čítanie, sú práve „symbolom otrávenia“, chýbajúcej vytrvalosti pri nasledovaní Pánovej cesty.

Mojžiš teda na Pánovu výzvu vyrobí medeného hada a umiestni ho na tyč. Tento had, ktorý uzdravoval všetkých, čo boli napadnutí hadmi preto, že reptali proti Bohu, „bol prorocký: bola

to postava Krista na kríži“, povedal pápež.

„Tu je kľúč k našej spáse, kľúč k našej trpezlivosti na ceste životom, kľúč na prekonanie našich púští: hľadiť na kríž. Hľadiť na ukrižovaného Krista. „A čo mám urobiť, otče?“ - „Hľad' na neho. Hľad' na rany. Vstúp do tých rán.“ Pre tie rany sme boli uzdravení. Cítiš sa otrávený, smutný, cítiš, že tvoj život nenapreduje, je plný ťažkostí a aj choroby? Hľad' na neho.“

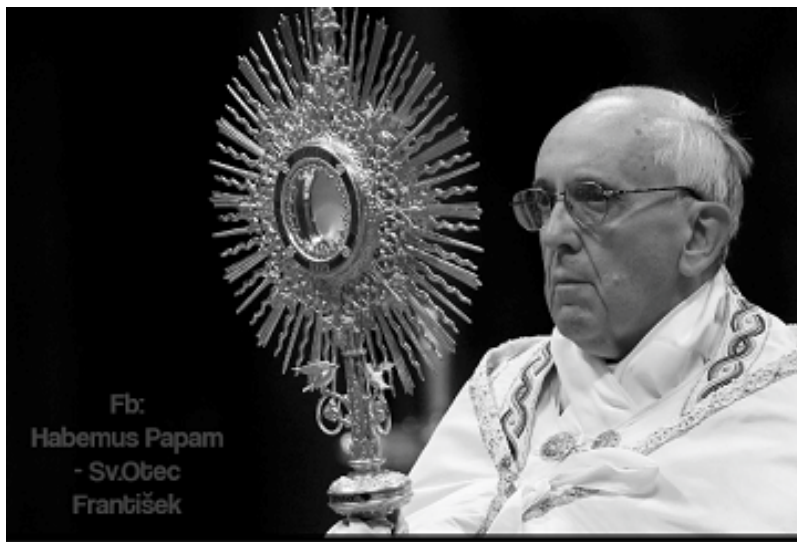
Svätý Otec teda v takýchto momentoch pozýva hľadiť na „nepekny kríž, čiže na ten skutočný kríž“, lebo ako povedal, umelci urobili kríže peknými, umeleckými, niektoré sú dokonca zo zlata a vzácných kameňov. Toto však „nie je vždy svetskoscťou“, lebo to znamená „slávu kríža, slávu zmŕtvychvstania“. „Keď sa však ty cítiš podobne, hľad' na kríž ešte pred jeho slávou“, uviedol pápež.

Svätý Otec sa v mysli vrátil do čias detstva, keď chodil so starou mamou na Veľký piatok na sviečkovú procesiu vo farnosti, kde bol nesený ležiaci mŕtvy Kristus z mramoru v životnej veľkosti. A keď prechádzal okolo, stará mama nám kázala pokľaknúť, spomína Petrov nástupca. Vrela: „Dobre sa naňho pozri. Zajtra však vstane z mŕtvych!“ V tých časoch, ešte pred liturgickou reformou Pia XII., sa vzkriesenie slávilo v sobotu ráno a nie v nedeľu. A tak stará mama v sobotu ráno, keď bolo počuť zvony zmŕtvychvstania, kázala nám umyť si oči vodou, aby sme videli Kristovu slávu, zaspomínal si Svätý Otec a dodal:

„Naučte vaše deti hľadiť na kríž a na Kristovu slávu. My v našich temných chvíľkach, v ťažkých momentoch, tak trochu otrávení z toho, že sme v srdci vyjadrili proti Bohu nejaké to sklamanie, hľadme na rany. Kristus pozdvihnutý ako ten had - lebo on sa stal hadom, celkom sa zriekol seba samého, aby zvíťazil nad zákerným hadom. Nech nás dnes Božie slovo naučí tejto ceste: hľadiť na kríž. Predovšetkým vo chvíli, keď ako Boží ľud pociťujeme únavu na ceste životom.

prevzaté z vaticannews.va

**Eucharistia má v sebe
plnú chuť Ježišových slov
a činov, chuť jeho
Veľkej noci,
vôňu jeho Ducha.**

Pápež František

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.

Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.